

Sygn. akt I ACz 527/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Halina Zarzeczna (spr.)

Sędziowie: SSA Edyta Buczkowska-Żuk

SSO (del.) Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. D.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek zażalenia powoda Z. D. na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 1 lutego 2016 roku, sygn. akt I C 692/14

p o s t a n a w i a:

I. ***oddalić zażalenie***

II. ***nie obciążać powoda kosztami postępowania zażaleniowego.***

E. Buczkowska – Żuk H. Zarzeczna K. Górski

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 1 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie odrzucił apelację powoda Z. D. na podstawie art. 370 k.p.c., wskazując że powód w określonym terminie nie uiścił opłaty. Do uzupełnienia apelacji przez uiszczenie od niej opłaty w kwocie 100 zł – w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia, powód został wezwany zarządzeniem z dnia 23.12.2015 r. doręczonym mu w dniu 15.01.2016 r. (doręczenie zastępcze).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez powoda, który wniósł o jego zmianę i ustalenie, że nie doszło do skutecznego doręczenia wezwania do uzupełnienia apelacji.

W uzasadnieniu zażalenia powód podniósł, że doręczenie wezwania nie wypełnia przesłanek wskazanych w art. 139 § 1 k.p.c. Doręczenie właściwe ma zaś miejsce w sytuacji, gdy pismo dostarcza się adresatowi do jego rąk w trybie art. 142 § 1 k.p.c. W ocenie powoda oznacza to, że w istocie nie doszło do rzeczywistego doręczenia przedmiotowego wezwania i nie rozpoczął biegu termin do uiszczenia opłaty od apelacji.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Powód w zażaleniu skupił się na wykazaniu, że doręczenie właściwe ma miejsce jedynie w sposób opisany w art. 142 § 1 k.p.c. W przepisie tym został jednak określony jedynie sposób prawidłowego potwierdzenia odbioru pism. Natomiast instytucja doręczenia właściwego uregulowana jest w art. 132 – 138 k.p.c. W sprawie znalazła zastosowanie instytucja doręczenia zastępczego, która została uregulowana w art. 139 k.p.c.

W pierwszej kolejności podkreślić należy zatem, że doręczenia dokonana zgodnie z art. 138 i 139 k.p.c. oparte są na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. W niniejszej sprawie powód nie kwestionował zaś, że pismo do niego adresowane nie było prawidłowo awizowane, czy też, że osoba, której pismo doręczono zastępczo, bądź urząd, w którym je złożono, nie oddały mu pisma. Powód zatem nie zdołał skutecznie obalić domniemania prawidłowego awizowania pisma wzywającego do uiszczenia brakującej opłaty od apelacji.

Powód pod adresem, na który zostało wysłane pismo zawierające zobowiązanie do uiszczenia braków fiskalnych, odbierał inne przesyłki sądowe. Z. D. nie informował sądu o zmianie tego adresu, w związku z czym Sąd Okręgowy miał podstawy domniemywać, że powód przebywa pod tym adresem. W razie niemożności dokonania właściwego doręczenia pisma powodowi, który jest osobą fizyczną, w trybie art. 133 § 1 k.p.c. bądź w trybie art. 138 k.p.c., doręczyciel pozostawia je stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. w urzędzie pocztowym, zawiadamiając o tym adresata w miejscu jego zamieszkania ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. Jeżeli zostaną spełnione przesłanki określone w omawianym przepisie, pismo uważa się za doręczone, nawet jeśli adresat faktycznie go nie otrzymał. A zatem wbrew twierdzeniom skarżącego, nawet jeśli nie dokonał on technicznej czynności potwierdzenia dokonania odbioru pisma zgodnie z dyspozycją art. 142 k.p.c. jeżeli pismo sądowe przesłane pod właściwy adres strony nie zostało podjęte w awizowanym terminie, należy pozostawić je w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, przyjmując, że zostało doręczone w dniu, w którym upłynął termin do jego odbioru w oddawczym urzędzie pocztowym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1971 r., III CZP 10/71, OSNCP 1971 nr 11, poz. 187).

Na przesyłce adresowanej do powoda, zawierającej zobowiązanie do uiszczenia brakującej opłaty od apelacji, znajdują się opatrzone stemplami operatora pocztowego i podpisami adnotacje, z których wynika, że w dniu 31 grudnia 2015 r. podjęto próbę jego doręczenia na adres powoda i awizowano po raz pierwszy ze względu na nieobecność adresata, w dniu 8 stycznia 2016 r. awizowano powtórnie, a w dniu 18 stycznia 2016 r. dokonano zwrotu przesyłki ze względu na jej niepodjęcie w terminie. Do tego dnia przesyłka pozostawała w placówce operatora pocztowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego pozwala to na przyjęcie, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki skutecznego doręczenia pisma w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., a Sąd I instancji prawidłowo posłużył się instytucją przewidzianą w tym przepisie. Z akt sprawy nie wynika, żeby Z. D. starał się obalić prawdziwość adnotacji poczynionych przez operatora pocztowego na przesłanej mu przesyłce. Ciężar zaś dowodu, że adnotacje te poświadczają nieprawdę spoczywa bowiem na osobie twierdzącej, że pismo sądowe nie zostało jej prawidłowo doręczone, a więc na powodzie. Tymczasem skarżący nie przedstawił żadnych dowodów, które by potwierdzały, że przesyłka nie została mu prawidłowo doręczona. Co więcej powód w żaden sposób nie starał się tych okoliczności wykazać, a jedynie wskazywał, że dopiero po dokonaniu przez niego potwierdzenia odbioru rozpocząć powinien bieg do uzupełnienia braków formalnych apelacji.

Sąd odwoławczy przypomina, że w przypadku doręczenia zastępczego przyjmuję się, iż przesyłka sądowa dotarła do adresata najpóźniej z dniem ustania przyczyny, która uniemożliwiała doręczenie zwykłe, czyli z dniem upływu terminu odbioru pisma w jednostce oddawczej (...) S.A, który w niniejszej sprawie upłynął w dniu 18 stycznia 2016 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał zażalenie powoda za bezzasadne, co skutkowało jego oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.

Sąd odwoławczy odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania zażaleniowego należnymi - co do zasady określonej w art. 98 § 1 k.p.c. - stronie wygrywającej spór, w tym przypadku pozwanej, uznając że w niniejszej sprawie zaistniały szczególne okoliczności w rozumieniu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że powód pozostaje w trudnej sytuacji finansowej, jak również był subiektywnie przekonany o zasadności swojego żądania.

E. Buczkowska – Żuk H. Zarzeczna K. Górski